

De Death Row Club

V.A. VAZQUEZ

*DE
DEATH
ROW
CLUB*

ZE ZIJN KINDEREN VAN SERIEMOORDENAARS.
ZIJN ZIJ DAT ZELF OOK?

Vertaald door Tasio Ferrand

ISBN 978-90-492-0934-6

ISBN 978-94-023-2937-7 (e-book)

ISBN 978-90-492-1307-7 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Death Row Club*

Vertaling: Tasio Ferrand

Omslagontwerp: Pete Garceau,
bewerkt door Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 by Victoria Chatfield

Published by arrangement with Victoria Sanders & Associates LLC.

International Rights Management: Greene & Heaton

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn moeder, die altijd de eerste is
die alles leest wat ik schrijf.
En die absoluut geen seriemoordenaar is.

PROLOOG

OLIANTE, NEW YORK, MAART 2023

We zitten aan het avondeten wanneer onze voordeur ontploft.

Grote, imponerende mannen zwermen onze keuken in. Met de lepel vlak voor mijn mond versteen ik, mijn ogen angstig op de vuurwapens in hun handen gericht. Snel, koortsachtig brengen ze hun lopen van mijn vader naar mij en weer terug. Ze schreeuwen, maar hun woorden worden gesmoord door het gewicht van die wapens. Ik zie een van hun nerveus aangespannen duimen verkrampen op de trekker.

Mijn god, ze gaan ons vermoorden.

Mijn trommelvliezen ploppen, plotseling kan ik ze horen, luid en duidelijk: 'Politie! Iedereen plat op de vloer! Handen achter je hoofd!'

Ik laat me naar het linoleum zakken. Mijn kom dondert van tafel, mijn knieën belanden in warme kaas. De stukjes macaroni worden onder de zolen van hun kisten geplet. Met bonzend hart kijk ik toe terwijl een van de agenten een knie in mijn vaders rug duwt, zijn armen naar achteren trekt en de mouwen van zijn overhemd omhoogschuift.

'Nicola.'

Mijn blik gaat naar het gezicht van mijn vader. Naar zijn waterig blauwe ogen.

'Het komt wel goed.'

De handboeien worden om zijn polsen vastgeklikt.

‘Het komt allemaal wel goed.’

De agent trekt hem omhoog en sleurt hem de deur uit. De anderen volgen, en even later is onze keuken stil en leeg. Mijn ademstoten slaan op de vloer neer, mijn ledematen trillen. Langzaam kom ik overeind en wankel naar het gapende gat waar eens onze deur was.

De frisse lucht raakt mijn gezicht, gevolgd door de felle gloed van lampen. Ik breng een hand omhoog om mijn ogen af te schermen. De motoren van de politieauto’s sputteren, hun portofoons kraken. Mijn mond gaat open, en er vallen woorden uit.

‘Hij is een goede man.’

Niemand luistert.

Ik doe een stap naar voren en verhef mijn stem. ‘Hij is een goede man.’

De agenten duwen mijn vader op de achterbank. Hij brengt zijn handen omhoog, raakt zachtjes het raam aan en zegt iets onhoorbaars achter het glas. *Ik hou van je?* De motoren ronken, en de auto’s scheuren weg.

Ik begin te hollen, volg de achterlichten tot ze niets meer zijn dan speldenprikken in de verte.

Tot ze verdwijnen in de nacht.

NICOLA

OLIANTE, NEW YORK, JUNI 2023
DRIE MAANDEN LATER

MOORDENAAR.

Het staat met een dikke, zwarte stift op een van mijn schilderijen gekrabbeld. Met onuitwisbare zwarte inkt. Ik sta voor het prikbord in mijn klaslokaal naar het woord te staren en lees het steeds opnieuw, tot het uiteenvalt en slechts een reeks lijnen en bogen is.

Het is een schilderij van een krakkemikkige aanlegsteiger bij Ellicott Creek. Algen klonteren om de palen heen, het hoge gras op de oever steekt als de haren van verfkwasten de lucht in. Mijn vader nam me daar altijd mee naartoe om te vissen toen ik klein was. Dan zette hij mij zijn visserschoed op en trok die zo ver omhoog dat ik amper nog onder de rafelige rand uit kon zien, en we aten boterhammen met pindakaas en chips terwijl we wachtten tot we beet hadden.

MOORDENAAR.

Ik trek het schilderij van het prikbord af en scheur het in tientallen kleine stukken, tot er geen steiger en geen kreek meer is, en geen moordenaars. Daarna smijt ik de snippers in de dichtstbijzijnde prullenbak en leg de resterende kunstwerken in mijn kartonnen doos.

Ik kijk het klaslokaal rond en probeer te bedenken wat ik nog meer mee zal nemen. Alle kwasten, alle tubes verf zijn hier omdat ik ze met mijn eigen geld heb gekocht. Zo gaat het nu eenmaal op slecht gesubsidieerde scholen. Ik zou de kasten moeten

leeghalen, ik ben de schoolleiding niets verschuldigd. Maar dan denk ik aan de leerlingen, aan mezelf toen ik hun leeftijd had – en het gevoel had dat ik nergens thuishoorde, zelfs niet in mijn eigen lichaam, dat zo hard groeide dat ik wel vier keer per jaar een nieuwe broek nodig had – en ik pak een set stiften uit een la. Het zijn dure stiften van professionele kwaliteit. Als mijn leven in de nabije toekomst alleen maar uit vrije tijd zal bestaan, kan ik net zo goed een beetje tekenen. Net wanneer ik op het punt sta de la te sluiten, hoor ik voetstappen achter me.

‘Juf Fischer?’ Een van mijn leerlingen, de vijfdegroeper Ava, staat in de deuropening met op elke schouder een lange vlecht. Ze heeft in de loop van de dag zo ontzettend veel op de uiteinden gesabbeld dat ze stijf zijn. ‘Gaat u weg?’

Ik loop om het bureau heen en leun tegen de rand aan. ‘Ja.’

‘Komt u volgend jaar terug?’

‘Ik denk het niet.’

‘Mijn moeder zegt dat ik naar een andere school moet als u volgend jaar terugkomt.’

Dat verbaast me niet. Vorige week heeft iemand van de oudercommissie per ongeluk de e-mailadressen van alle leerkrachten toegevoegd aan een kettingmail over mijn ‘toekomst op deze school’. De moeder van Devon Brewster noemde me een ‘afleiding’, die van Kamryn Geary beweerde dat haar dochter zich ‘bedreigd’ voelde. Er volgden nog ruim veertig mails met een keur aan klachten: ik zou de persoonlijke ruimte van de kinderen niet hebben gerespecteerd, zonder reden mijn stem hebben verheven, overdreven kritisch zijn op hun werk, een ‘onveilige leeromgeving’ hebben gecreëerd.

Het ergste was nog wel dat ik zelfs na vijftien jaar lesgeven en onbezoldigd naschoolse activiteiten verzorgen, schoolreisjes organiseren en tentoonstellingen inrichten toch alle lessen van de afgelopen maanden in mijn hoofd naging om te zoeken naar tekenen die erop wijzen dat ik echt zo’n slechte leerkracht was geweest als zij allemaal beweerden.

Ava beweegt de onderarm van onze houten ledenpop op en neer. ‘Ik vind handvaardigheidsles het allerleukst. Ik wil niet dat u weggaat.’

‘Je zult het bij de nieuwe leraar vast net zo leuk vinden,’ zeg ik, hoewel ik diep vanbinnen hoop dat de nieuwe leerkracht een klungel zal zijn die de helft van de leerlingen elke dag met acrylverf op de kleren naar huis stuurt.

‘Ik denk niet dat er iemand zo goed kan zijn als u.’

Opeens voel ik het warm worden achter mijn ogen, het teken dat ik op het punt sta in huilen uit te barsten. Dit is wat er uiteindelijk toe doet. Niet de op- en aanmerkingen van de ouders, of die van de schoolleiding. De ouders zien me hooguit drie minuten per dag, wanneer ze hun kinderen ophalen. Ava zit wekelijks honderdvijftig minuten bij me in het klaslokaal. We hebben landschapsquarellen geschilderd op papieren borden, vogels geboetseerd van papier-maché. We hebben tekenen vanuit een-puntsperspectief geoefend en daarna dat perspectief omgekeerd omdat er altijd meerdere manieren zijn om naar dingen te kijken.

Ava weet helemaal niets van dat gedoe met mijn vader. Ze weet alleen dat ik om haar geef.

Ik steek haar de set stiften toe die ik had willen meenemen. ‘Hier.’ Ik schud ze even, en de kunststof hulzen ratelen in de kartonnen verpakking. ‘Voor je tekeningen.’

Aarzelend doet ze een stap naar voren en neemt het doosje aan. ‘Weet u het zeker?’

‘Ja. Ja, ik weet het zeker.’

Ava grijnst naar me. Een van haar voortanden ontbreekt, en ik herinner me dat ze onlangs voor de schoolfoto met gesloten mond probeerde te glimlachen, zoals haar moeder had geïnstrueerd.

‘Dank u wel, juf Fischer,’ zegt ze, waarna ze de klas uit rent. De losgekomen vetters van haar gympen tikken op de vloer.

Ik knijp met mijn duim en wijsvinger in mijn neusbrug en adem diep in. *Wacht tot je buiten bent. Wacht tot je in je auto zit waar niemand het kan zien.* Ik pak de kartonnen doos, hou hem met een arm tegen mijn heup aan geklemd en doe het tl-licht uit.

Het laatste lesuur van de dag is net begonnen en de gangen zijn leeg. Ik hoor mijn gympen piepen op de vinylvloer wanneer ik naar de hal loop. De deur van juf Landry’s klaslokaal staat nog open.

‘... hoorde dat de oudercommissie weigerde de nieuwe speelplaats te financieren tenzij ze beloofden er iets aan te doen.’

Juf Landry, Jenny, zit aan haar bureau in de hoek. In de metalen leerlingenbanken tegenover haar zitten twee van onze collega's, juf Walsh en juf Camus. Ik blijf dicht bij de deuropening staan, buiten hun gezichtsveld.

‘Kun je het ze kwalijk nemen?’ Juf Walsh gebaart naar de opengedraaide jaloezieën, of eigenlijk naar de reportagewagens die zich voor de gaashekken aan het verzamelen zijn. ‘Hoe moeten onze leerlingen aan leren toekomen met al dat gedoe voor onze ramen?’

Ik klop op de deurpost. Drie paar ogen draaien zich langzaam naar mij toe. Een van juf Walsh' mondhoeken gaat onwillekeurig omlaag, maar verder blijven hun gezichten uitdrukkeloos.

‘Sorry, ik ga ervandoor’ – ik zet de kartonnen doos wat hoger op mijn heup – ‘en wilde even afscheid nemen.’

Juf Walsh frunnikt aan haar armbanden, juf Camus kijkt naar haar telefoon.

‘Pas goed op jezelf,’ zegt Jenny. We werden begin vorig jaar tegelijkertijd aangenomen en bouwden al snel een band met elkaar op tijdens de trainingssessies die alle nieuwe werknemers van het schooldistrict moeten bijwonen; van die trainingssessies waarbij je de reden dat je wilt lesgeven op een plakbriefje moet schrijven en op de muur van de kantine moet plakken. Ze was net afgestudeerd en bang dat het haar niet zou lukken de orde te bewaren, dus bood ik aan om tijdens mijn vrije tussenuren achter in haar klas te gaan zitten en haar daar zo nodig een handje mee te helpen. Elke vrijdag bestelden we bij Barry's een pitcher lauw bier om te proosten op het feit dat de zomervakantie weer een week dichterbij was gekomen.

Even blijf ik staan, in de verwachting dat ze nog iets gaat zeggen of me misschien voor een afscheidsdrankje gaat uitnodigen, maar in plaats daarvan pakt ze haar paarse viltstift en begint proefwerken na te kijken. Ik zoek naar iets om de muur tussen hen en mezelf neer te halen, maar wat ik ook verzin, het verandert allemaal niets aan het feit dat het door mij komt dat die reportagewagens voor het gebouw staan.

‘Nou,’ zeg ik, ‘ik wens jullie nog een fijn schooljaar verder.’

Niemand kijkt op wanneer ik wegga. Ik ben nog maar een paar stappen de gang in gelopen wanneer ik juf Walsh in het lokaal hoor zeggen: ‘Die griet is toch niet te geloven?’ Mijn gympen lijken aan de vloer vast te kleven terwijl ze verder praten.

‘Het is haar laatste dag...’ begint Jenny, maar de andere twee hebben er geen oren naar.

‘Godzijdank wel,’ zegt juf Walsh.

‘Volg jij dat tv-programma?’ Juf Camus praat op gedempte toon, maar haar woorden zijn nog steeds door de hele gang te horen. ‘Ze wist wat haar vader allemaal uitspookte. Dat laatste meisje... hoe heette ze ook alweer?’

‘Claire.’

‘Claire. Ze is bevriend geraakt met haar, heeft haar naar hun huis toe gelokt, en toen –’

Ik schrik op van een scherp klopgekluid: de knokkels van juf Camus op het bureaublad. Mijn kartonnen doos valt.

Iemand maakt een sst-geluid.

‘Hoorden jullie dat?’ fluistert Jenny. ‘Is ze er nog? Zullen we even kijken?’

‘Ach.’ Juf Walsh. ‘Ze weet heel goed wat iedereen van haar vindt.’

‘We moeten misschien maar voorzichtig zijn.’ Juf Camus. ‘Ze heeft de docentenlijst. Ze weet waar we wonen.’

Er valt een stilte in het klaslokaal. En dan barsten ze alle drie in lachen uit. Het zijn net bakvisjes die tijdens een logeerpartijtje zaklantaarns onder hun kinnen houden en verhalen uitwisselen over monsters die zich achter in de kast verstoppen. Alleen ben ik in dit geval het monster.

Claire.

Ik beuk met mijn schouder de voordeur open en stap de zomerse hitte in. Het geschreeuw begint zodra de verslaggevers zich realiseren dat ik het ben. In de week dat *To Catch a Killer* van start ging, de true-crimeserie die verantwoordelijk is voor de arrestatie van mijn vader, stond de helft van het parkeerterrein van de school vol met reportagewagens. Ouders gooiden jassen

over de hoofden van hun kinderen voordat ze de voordeur in loodsten. De politie moest er met gerechtelijke bevelen en al aan te pas komen om ervoor te zorgen dat de journalisten achter het schoolhek bleven.

Nadat ik mijn sleutels uit mijn zak heb opgediept, druk ik op de knop met het slotje. Voor op het parkeerterrein piept mijn auto. Ik zet de kartonnen doos in de kofferbak en kruip daarna achter het stuur. Als ik nu weggrijp, zullen de reportagewagens me volgen, als een soort carnavalsoptocht. Maar als ik wacht tot de school uitgaat, kan ik ze misschien in het verkeer van me afschudden. De minuten tikken voorbij, de rij auto's in de ophaalzone wordt almaar langer en langer, en hoe meer voertuigen er bij de school komen voorrijden, des te heviger de onrust die ik in mijn borst voel. Het lijkt wel alsof er steeds meer ogen op me gericht zijn. Ik knijp de mijne dicht, maar dan hoor ik direct de woorden van juf Walsh door mijn hoofd galmen: *Ze weet heel goed wat iedereen van haar vindt.*

Dat ik het lokaas was. Ze hebben onder de zonneklep in mijn vaders pick-uptruck een familiefoto gevonden. Ik stel me voor dat hij die laat zien aan een meisje dat aan de kant van de weg loopt. 'Ik heb een dochter van jouw leeftijd. Ik zou het maar niks vinden als zij met dit weer naar huis moest lopen.' Hij zet de verwarming wat hoger. 'Stap in, dan ben je zo weer warm. Ik zet je snel thuis af.' Hij glimlacht naar haar, lachrimpels bij zijn ooghoeken, trekt aan de hendel en duwt het portier wijd open.

Ik doe mijn ogen open en kijk naar de klok op het dashboard. 15.15. Ik draai de sleutel om, de motor komt grommend tot leven. De auto's staan bumper aan bumper. Ik zak onderuit op mijn stoel, ben ervan overtuigd dat iedereen me aanstaart. Dat ze allemaal hetzelfde denken als juf Walsh en juf Camus: dat het mijn schuld is dat die jonge vrouwen dood zijn.

Dat het mijn schuld is dat Claire dood is.

Mijn botten lijken wel te jeuken onder mijn huid. Ik kan hier niet blijven. Zodra een van de SUV's een stukje naar voren gaat, trap ik het gaspedaal in, en mijn auto racet naar de ophaalzone toe.

Opeens schiet er een klein meisje mijn gezichtsveld in.

Ik trap op de rem.

Ik zit daar met ingehouden adem en kijk naar Ava, die met de gloednieuwe viltstiften in haar hand voor mijn bumper stilstaat en totaal niet doorheeft dat ik haar bijna heb geraakt. Haar moeder weet echter heel goed wat er zojuist is gebeurd. Ze beent naar mijn auto toe en slaat met haar hand op mijn motorkap.

‘Wat ben jij...’ Boos kijkt ze me door mijn voorruit aan. Wanneer ze zich realiseert wie ik ben, trekt alle kleur uit haar gezicht weg. ‘Jij!’ schreeuwt ze, waarna ze zich omdraait naar het schoolhoofd, dat naast de ingang staat. ‘Laat je haar hier zomaar mee weggkomen? Ze heeft bijna mijn dochter vermoord!’

Het schoolhoofd haast zich het trappetje af, pakt Ava’s moeder bij de elleboog en dirigeert haar met schijnbaar verzoenende woorden en gebaren naar de stoep toe. Ava volgt de twee, maar wanneer ze me achter het stuur ziet zitten, licht haar gezicht op en zwaait ze snel even.

Bijna als vanzelf gaat mijn hand omhoog, en ik zwaai halfhartig terug.

Wanneer ik uit het rijdersraam kijk, zie ik dat alle camera’s op het tafereel gericht zijn. Ik wil niet eens denken aan de koppen die ze boven hun internetartikelen zullen zetten. Langzaam rij ik naar voren. Ik zit gevangen tussen twee gigantische SUV’s, maar probeer me niets aan te trekken van de boze blikken die ouders me links en rechts toewerpen.

‘Schiet op,’ mompel ik terwijl een vader naar me wijst en vervolgens een paar agressieve stappen mijn kant op zet. ‘Rijden. Rijden!’

Andere ouders houden hem tegen wanneer ik op een slakken-gangetje langs ze heen rij en de poort nader. Zoals ik al had gehoopt, staan de reportagewagens vast achter de rij auto’s in de ophaalzone. Wanneer ik het parkeerterrein verlaat en de straat op rij, barst er achter me een luid applaus los. Dit is hoe mijn onderwijscarrière eindigt: met ouders die zo blij zijn om me te zien vertrekken dat ze mijn ontslag met een staande ovatie verwelkomen. Het prikt achter mijn ogen, ik zie de straat slechts door een waas van tranen.

Op puur spiergeheugen rij ik even later het parkeerterrein van de Main Liquor Store op, dat zo vroeg in de middag gelukkig leeg is. Ik kijk goed om me heen om me ervan te verzekeren dat de reportagewagens me niet gevolgd zijn, maar de weg is in beide richtingen leeg. Binnen haast ik me met mijn herbruikbare boodschappentassen in de hand langs de brommende koelvitri-nes naar de pakken wijn achterin. Ik heb geen idee wanneer ik hier weer zal kunnen komen, en dat betekent dat ik nu een flinke voorraad moet inslaan. Ik begin pakken in mijn boodschappentassen te stoppen en schuif ze rond alsof ik een spelletje Tetris speel. Wanneer beide tassen tjokvol zitten, hang ik ze aan een van mijn schouders en zet koers naar de kassa. De kassamedewerker ken ik niet; hij is vast net aangenomen.

‘Hoi,’ zeg ik terwijl ik mijn aankopen op de toonbank zet. Ik voel de behoefte om de enorme hoeveelheid wijn te rechtvaardigen. ‘Ik geef een feestje vanavond,’ zeg ik met een scheef glimlachje tegen de kassamedewerker. Hij lacht niet terug. Ik haal mijn rijbewijs en creditcard uit mijn portemonnee en schuif ze over de toonbank naar hem toe. Nog steeds geen reportagewagens buiten. Goed zo.

Ik draai mijn hoofd weer naar de medewerker toe. Mijn rijbewijs en creditcard liggen onaangeraakt op de toonbank.

Ik krijg een knoop in mijn maag. ‘Ik wil deze graag afrekenen alsjeblieft.’

De kassamedewerker beweegt zich niet.

‘Is er iets mis met mijn kaart?’ Ik pak mijn creditcard en controleer de datum op de achterkant, al weet ik dondersgoed dat het ding nog niet verlopen is.

Ik krijg een brok in mijn keel, maar druk mijn emoties stevig de kop in en zeg: ‘Ik vermoed dat je het al weet, maar dit is echt een vreselijk slechte maand voor me. Een vreselijk slecht jaar zelfs. Dus als je me alsjeblieft even laat afrekenen’ – ik zet mijn handpalmen op de toonbank en leun wat naar voren – ‘zou ik dat erg op prijs stellen.’

‘Mevrouw,’ zegt de kassamedewerker, ‘als u verdomme uw handen niet direct van die toonbank haalt, bel ik de politie.’

Snel deins ik achteruit. Ik pak mijn telefoon en reken uit hoeveel ik hem verschuldigd ben voor de wijn. Iets minder dan tweehonderd dollar. Ik ga naar het pinapparaat in een hoek van de zaak en pin met trillende vingers het benodigde bedrag. Daarna smijt ik de biljetten op de toonbank en pak mijn tassen weer in. Even overweeg ik om spottend te zeggen: 'Hou het wisselgeld maar lekker', maar ik weet dat ik de woorden er niet uit zal kunnen krijgen zonder in huilen uit te barsten. Dus schuifel ik in plaats daarvan met gebogen hoofd de winkel uit.

Wanneer ik mijn straat in rij, staan de reportagewagens om het hele huizenblok heen. Verslaggevers bivakkeren en masse voor mijn huis en wachten nippend aan thermosflessen tot ik mijn oprit op kom rijden. Ik overweeg om snel weg te rijden en op het anonieme parkeerterrein van een groothandel te gaan bivakkeren en de tap van een van die pakken wijn aan mijn mond te zetten. Maar ik weet dat die wagens niet morgen of overmorgen of zelfs over-overmorgen zullen verdwijnen. Ik zou alleen maar het onvermijdelijke uitstellen. Dan kan ik maar beter veilig in mijn eigen huis zijn.

Een verslaggever ziet mijn auto, en binnen enkele seconden hollen er een paar naast me mee en vuren door de gesloten autoramen heen allerlei vragen op me af. Ik probeer ze te negeren terwijl ik mijn oprit op rij. Nog geen twee tellen later hebben ze mijn auto omsingeld: een barrage van hoekige cameralenzen die het zonlicht blokkeren. Ik hijs mijn boodschappentassen op mijn schouders, adem diep in en stap uit.

Direct word ik overspoeld door geschreeuw. 'Mevrouw Fischer! Mevrouw Fischer!' De voordeur lijkt zo ver weg. Ik haast me ernaartoe, achtervolgd door vragen. 'Wat zou u tegen Greer Woods willen zeggen?'

Ik morrel met de sleutel in het slot, maar het zit vast.

'Klopt het dat u hebt geprobeerd het onderzoek te belemmeren?'

Ik duw met mijn hand tegen de deur, trek de sleutel eruit en probeer het nog eens.

'Heeft de familie Tenenbaum contact met u opgenomen?'

De deurknop draait, en ik duik mijn hal in en sla de deur achter me dicht. Ik laat de boodschappentassen vallen, leun met mijn rug tegen de muur aan en laat me naar de vloer glijden. *Heeft de familie Tenenbaum contact met u opgenomen?* Klootzakken. Ze kunnen allemaal de tering krijgen.

Mijn blik valt op de enveloppen die over de vloer verspreid liggen, op alle rode letters: BETALINGSTERMIJN VERSTREKEN, LAATSTE AANMANING. Ik had niet geweten dat er een tweede hypotheek op ons huis was genomen, tot de arrestatie, of dat onze kluswinkel allerlei onafgeloste leningen had. Hoewel de stress toesloeg toen de rekeningen dagelijks bij ons op de mat begonnen te vallen, zei ik tegen mezelf dat het wel te overzien was zolang ik mijn baan in het onderwijs had.

Dat was kennelijk de goden verzoeken.

Ik raap de enveloppen bij elkaar en gooi ze op de zijtafel. Ik kan niet naar ze kijken, niet vandaag. In de keuken pak ik uit de gootsteen de mok waarop staat: GEEN VERFWATER, een verjaardagscadeau van mijn vader, en maak een van de pakken wijn open. Terwijl de Moscato in mijn mok stroomt, voel ik de stress uit me wegebber. Dit, dít is het enige waar ik nog controle over heb. Hoeveel ik kan zuipen op een avond.

En vanavond ga ik me totaal bezuipen.

In de woonkamer plof ik neer op de bank en open tegen beter weten in een socialmedia-app. Langer dan een paar seconden hoef ik niet te scrollen om op het eerste filmpje te stuiten waarin ik de hoofdrol speel. Ik loop met mijn kartonnen doos de school uit. In het onderschrift staat:

Nicola Fischer, dochter van de Ellicott Creek Ripper, verliest baan als onderwijzeres op Oliante Elementary na klachten van ouders.

In de volgende reel zwenkt mijn auto wild naar de ophaalzone toe. Ik hap naar adem wanneer ik mijn bumper bijna Ava zie raken. Terwijl het filmpje wordt afgespeeld, verschijnen er reacties onder in beeld.

Ze probeerde dat kind met opzet te raken.

Wil ze hiermee wraak nemen omdat ze haar hebben ontslagen?

Bijna waren er twee moordenaars in die familie.

Ik dwing mezelf om mijn ogen van het scherm af te halen. Het is misschien maar goed dat de aanwezigheid van de reportagewagens me veroordeelt tot huisarrest. Ik zou echt niet moeten rijden, niet nu het zo'n warboel is in mijn hoofd.

Ik kreun zachtjes wanneer ik bij het volgende filmpje kom. De kassamedewerker heeft me kennelijk gefilmd met zijn telefoon, want daar ben ik terwijl ik het ene na het andere pak wijn in mijn boodschappentassen stop. Wanneer ik de tassen op mijn schouders til, kruipt mijn shirt omhoog en komt de vetrol rond mijn middel prominent in beeld. Niet naar de reacties kijken, zeg ik tegen mezelf. Wat je ook doet, ga niet de reacties lezen.

Ik klik op de reacties.

Denkt ze dat ze zich minder schuldig gaat voelen als ze zich bezuipt?

Lol die onderkin.

Maak jezelf van kant.

De rest van de avond scroll ik en drink ik tot het pak halfleeg is. Daarna strompel ik de trap op, mezelf vastklampend aan de reling, en stort in mijn slaapkamer op bed neer. Mijn vingers scrollen door mijn contactenlijst en vinden Greer Woods, de presentatrice van *To Catch a Killer*. Ik luister naar haar inmiddels bekende voicemailboodschap.

'Hé,' zeg ik lallend. 'Ik wilde je effe laten weten dat ik vandaag ben ontslagen, dus... dat was geweldig. Ik moest met mijn kartonnen doos vol schaamte en alles daar de deur uit lopen.' Ik draai mijn hoofd op het kussen zodat ik mezelf in de spiegel

aan de muur kan zien. Ik staar naar mijn onderkin. ‘Ik heb bijna een klein meisje aangereden met mijn auto. Ik had zo’n haast om daar weg te komen. Ik keek niet eens waar ik reed.’

Stilte aan de andere kant van de lijn.

‘Ik haat je,’ zeg ik, nog steeds starend naar mijn spiegelbeeld. ‘Ik haat je. Ik haat je. Ik haat je.’

Ik blijf het zeggen tot mijn ogen dichtvallen, tot de telefoon uit mijn hand valt, tot mijn voicemailboodschap de time-outlimiet bereikt en nooit wordt verstuurd.

NICOLA

‘Het zou verboden moeten zijn.’ Het vaatwerk klettert in de wasbak van mijn grootmoeder. Ze staat waarschijnlijk tot aan haar ellebogen in het warme, schuimende water de resten van de hamburgerovenshotel van haar gebutste ovenschaal af te schrobben. ‘Ik heb de uitzending van vorige week gezien, en hoe die Greer Woods jou afschildert...’ Een plons. ‘Potjandorie,’ mompelt oma, haar stem nu ver van de telefoon verwijderd. ‘Heb je weleens overwogen om dat mens aan te klagen? Voor, eh... hè, hoe heet dat ook alweer?’

‘Laster?’

‘Laster! Heb je weleens overwogen om haar aan te klagen voor laster?’

Mijn blik gaat naar de hoop enveloppen op de zijtafel. Op mijn laatste werkdag was het nog een kleine stapel geweest, maar die is inmiddels uitgegroeid tot de scheve toren van de financiële ondergang. Gisteren heb ik nog geprobeerd er een te openen, maar toen ik de eerste paar zinnen zag (*U loopt het risico uw huis te verliezen door een executieverkoop...*) zakte de moed me in de schoenen. Als ik al geen geld kan vinden om een dak boven mijn hoofd te houden, hoe zou ik dan een advocaat kunnen betalen? Daarnaast heb ik ook vrijwaringsformulieren ondertekend. Ik heb de producenten van het programma toestemming gegeven mijn naam, gezicht en woorden te gebruiken, en dat alles zonder de garantie van enige compensatie. Omdat ik een godvergeten idioot ben.

‘Het is technisch gezien geen laster,’ zeg ik terwijl ik de keuken in loop en de kastjes open. Ze zijn nagenoeg leeg. ‘Het is montage.’

‘Montage,’ moppert oma. ‘Ze doet het voorkomen alsof jij wist wat die klootzak allemaal uitspookte.’

Er gaat een huivering door me heen, maar oma is ruim drieduizend kilometer verderop en kan me natuurlijk niet zien.

‘Die man,’ spuugt ze uit. ‘Ik heb je moeder gewaarschuwd, ik heb gezegd dat ze niet met hem moest trouwen. Vlak voordat ze naar het altaar liep, zei ik nog: “Laurel, lieverd, het is nog steeds niet te laat om van gedachten te veranderen.” Maar ze was weer koppig, zoals altijd. Ze was geniaal, gewoon geniaal, ze had alles kunnen worden wat ze wilde.’ Oma maakt een ts-geluid. ‘Hij was een waardeloze echtgenoot.’

Er valt een stilte aan de andere kant van de lijn. Ik realiseer me dat ze wacht tot ik met haar instem.

‘Ja, zeker,’ zeg ik, maar de woorden komen er vlak en lauwtjes uit. Het is niet te ontkennen dat mijn ouders straalverliefd waren op elkaar. In een van mijn eerste herinneringen sta ik vanuit de deuropening naar ze te kijken terwijl ze in de keuken op blote voeten met elkaar dansen, mijn vader met een vaatdoek over zijn schouder, zijn arm om het middel van mijn moeder, die met de radio meeneuriert. Hij was wél een goede echtgenoot en zelfs een nog betere vader.

Hij heeft ook vijf vrouwen vermoord.

Ik heb geen trek meer in oudbakken pretzels en sluit de keukenkastjes. Ik moet ophouden hem te verdedigen. Hij heeft tegen me gelogen, mijn leven verwoest. Ik zou hem moeten haten. Waarom kan ik hem verdomme niet gewoon haten?

‘We hadden om de voogdij moeten vechten,’ zegt oma. ‘Na de dood van je moeder. Je had hiernaartoe moeten komen, bij ons moeten komen wonen.’

‘Dat is eigenlijk precies waarom ik je belde.’ Ik ga aan de keukentafel zitten en draai de tuit van het pak wijn open. Er druppelt wat in mijn glas, dan houdt het op. ‘Ik vroeg me af of ik dit weekend misschien bij jullie op bezoek kon komen.’

De stilte die ze laat vallen is zo oorverdovend lang dat de hele kamer zich ermee vult.

‘Op bezoek?’

‘Ja. Nu de laatste aflevering van het seizoen eraan zit te komen, loopt de spanning hier een beetje op.’

‘Hank, kun je...’ roept ze naar mijn grootvader. ‘Momentje, Nicola.’ Ze mompelt iets tegen hem, hij mompelt iets terug. Daarna komt ze weer aan de telefoon. ‘We zouden je graag ontvangen, echt, maar...’ Mijn telefoon valt op de tafel. Oma’s stem wordt een gedempt gebrabbel. ‘Er is een pijp gebarsten in de logeerkamer, en nu lopen hier de hele dag allerlei werklui door het huis. Het komt eigenlijk niet zo goed uit.’

Ik druk de muizen van mijn handen tegen mijn voorhoofd. Er is geen gebarsten pijp, er zijn geen werklui. Alleen mijn grootouders die zich angstvallig afvragen wat de burens wel niet zouden denken. Het is mijn eigen schuld. Ik heb ze al jaren niet gezien, maar dan nog... ze zijn familie. Ze zouden de laatste verdedigingslinie moeten zijn, de mensen op wie je kunt rekenen wanneer iedereen je in de steek heeft gelaten.

‘Nicola?’ vraagt oma.

Langzaam breng ik de telefoon weer naar mijn oor. ‘Ja.’

‘Het komt allemaal wel goed met je.’

‘Grappig. Weet je wie bijna precies hetzelfde tegen me zei?’

Geen antwoord.

‘Mijn vader. Vlak voor hij werd gearresteerd.’

Ik hang op zonder te groeten en vervang het lege pak wijn op de keukentafel door een vol pak.

De dagen gaan voorbij, de situatie wordt alleen maar nijpender. Ik neem contact op met een vastgoedtaxateur om te informeren naar verkoop van het huis en afbetaling van de hypotheek.

‘Als u het nog vijf of misschien tien jaar kunt vasthouden,’ zegt hij, ‘zou u waarschijnlijk het grootste deel van uw investering er wel uit kunnen halen. Hebt u de middelen om de façade op te knappen?’

‘Nee, en ik kan me ook niet veroorloven om zo lang te wachten. Ik moet het zo snel mogelijk verkopen.’

‘Om welk huis gaat het ook alweer?’

‘Het huis van de familie Fischer.’ Wanneer er bij hem geen belletje gaat rinkelen, voeg ik er schoorvoetend aan toe: ‘Uit *To Catch a Killer*?’

‘O.’ Hij slaakt een diepe zucht. ‘Als ik heel eerlijk mag zijn? Ik zou maar eieren voor mijn geld kiezen. U gaat dat huis anders aan de straatstenen niet kwijtraken.’

Ik ontdek dat een paar van onze burens memorabilia verkopen op eBay: door mijn vader ondertekende opdrachtformulieren van de kluswinkel, wenskaarten waarin hij met de hand dingen heeft gekrabbeld als: *Ik wens u een fantastische dag*, en: *Gecondoleerd met uw verlies*. Op een door hem geschreven handleiding voor de installatie van een nieuwe koelkast wordt tweeduizend dollar geboden. Ik kijk ons huis rond en vraag me af hoeveel geld ik om me heen heb staan.

Nee, gatver. Niet doen. Het is al erg genoeg dat zo veel andere mensen een slaatje uit ons proberen te slaan. Dit zijn onze herinneringen, geen verzamelobjecten voor de morbide plakboeken van volslagen vreemden. Onze levens zouden niet te koop moeten staan.

De stapel enveloppen bij de voordeur doemt in mijn gedachten op.

Misschien... Misschien zou ik rotzooi kunnen verpatsen die we toch al weg wilden doen. Ik ben al tijden van plan het huis uit te ruimen, het klaar te maken voor verkoop, of inbeslagname. In de laden van de lage wandkast liggen uit schrijfblokken gescheurde vellen papier, aantekeningenboekjes waarvan alleen de eerste paar bladzijden beschreven zijn, gekreukte bonnetjes. Ik pak een van de vellen en begin te lezen.

Takenlijst (Woens): Vuilnis buitenzetten, afspraak tandarts maken, ezels bouwen voor klaslokaal Nic...

Ik leg de bladzijde aan de kant. Daarna kom ik rekeningen tegen van mijn studie, allemaal door mijn vader betaald. Dit is waarom we in de schulden zitten, waarom we ons huis gaan verliezen.